

www.jollibre.com

© Del text: 2025, Gabi Tormenta

Un projecte de Tormenta. www.tormentalibros.com

© De les il·lustracions: 2025, Paula Jerez

Redactat per Abel Amutxategi

© D'aquesta edició:

2025, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

ISBN: 978-84-1152-051-5

Dipòsit legal: M-11303-2025

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: octubre de 2025

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibida la utilització dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera o per qualsevol procés, amb finalitats de mineria de textos i de dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

CASTIGATS

a la prehistòria

Gabi Tormenta
Paula Jerez

jol·libre

El cel de la prehistòria és entre verd i violeta, i fa un fred que se'm congelen els mocs. Només se sent el soroll del vent entre les roques flotants.

Jo, Daniel Ortiga-Ducks, porto una armadura de l'Era dels Metalls, que és una mena de mercat amb gangues a molt bon preu.

El meu puny és capaç de llançar projectils de plasma. Això els converteix en l'arma més letal de tota la Primera Humanitat.

Salto entre meteorits a la recerca del meu objectiu. Necessito trobar la Flama dels Déus per salvar el meu poble. Aquesta és la meva missió.

Engego el radar infraroig i descobreixo la flama a prop meu. És just al darrere d'un penyal enorme. Però quan hi faig la volta...

GROOOOAAAAAR!!!

Un gegantí tiranosaure rex em surt a trobar, i no pas per dir-me bon dia precisament. Té més dents que una serra industrial. M'ha confós amb el dinar, però jo no penso quedar-me de braços plegats.

Soc un superheroi prehistòric!

8 Li clavo una bona patacada just abans que em mossegui. Amb això n'hi ha prou perquè el t-rex surti corrent com un gosset espantat.

HA!

Estic a punt de capturar la flama quan sento un soroll com si tronés. Sembla que tots els amics i familiars del tiranosaure venen cap a mi! Són una dotzena, i molt més grossos que la cria que he espantat.

M'empasso saliva.

—No m'esclafareu —dic entre dents.

Premo un botó secret de l'armadura, i aterro al meu costat la nau espacial on viatja l'equip Alfa a punt per rescatar-me. El formen una pirata capaç de llançar ganyets amb tota precisió, un robot esclafa-roques, una científica especialitzada a crear escuts protectors i mitja dotzena més d'herois del tot al·lucinants.

Ningú en tota la prehistòria podria vèncer un equip com el nostre!

—DANIEL?

La meva projecció hologràfica es va quedar congelada just quan la pirata acabava d'enviar un t-rex ben lluny d'un cop de puny.

10 La professora Bonaventura em mirava de braços plegats. I no semblava que estigués gaire contenta.

—Que passa res? —vaig preguntar.

11

La professora Bonaventura acabava d'arribar des de Mart per substituir el professor ERN3ST, que faltaria fins al final del curs per manteniment.

Era una dona jove i menuda que sempre duia un mocador verd al voltant del coll. Tenia uns indomables cabells arrissats que se li escapaven en totes direccions. I en aquells moments m'estava mirant molt, però molt seriosa.

—Daniel Ortiga-Ducks!

—Present —vaig contestar de manera automàtica.

—No se suposa que la teva presentació havia de tractar sobre la prehistòria?

—És clar —vaig contestar, confós—. I just ara havia d'arribar la millor part: quan surten els gladiadors ro-

mans i s'obren pas a través de la selva a cops d'espasa làser.

La professora Bonaventura va esbufegar i va anotar alguna cosa amb el seu *boli* de deu colors en un quadern de paper.

T'ho pots creure?!

12 Devia ser l'única persona que encara feia servir aquells trastos l'any 2222.

—Gràcies, Daniel, pots seure.

La professora Bonaventura va sospirar i va caminar cap a la pissarra d'escriptura de pensament que presidia la classe.

—I gràcies també a la resta de la classe pel temps que heu dedicat a les vostres projeccions. Han estat... impactants.

Pel to en què ho va dir, crec que no li van resultar tan impactants com un videojoc èpic o com un ball d'aquells que et fan volar el cap. Sinó més aviat com un vaixell de càrrega estel·lar que xoca contra un asteroide en flames.

—No li ha agradat la part en què els alienígenes envaïen el castell medieval?

La Bibi havia preparat una exposició al·lucinant sobre l'edat mitjana. Robots de fusta, corbs missatgers via wifi, dracs ninja... No hi faltava res!

13

—Escoltem, no jutgem —es va recordar la professora Bonaventura mentre intentava recuperar la serenitat—. L'únic propòsit d'aquests treballs era conèixer-vos una

mica i esbrinar què us havia ensenyat fins ara el professor ERN3ST. Ja sabeu que m'acabo d'incorporar com a professora en aquesta Escola Lunar XXIII, i que el substituiré durant uns quants mesos.

—Falto jo! —va dir l'Hèctor, un noi grassonet que sempre creia tenir la resposta correcta per a tot—. He preparat una projecció sobre la vida a l'Antiga Grècia. No la vol veure?

14

Per la cara que va fer la professora Bonaventura, crec que s'hauria estimat més empassar-se una gerra de verí.

—Té vampirs? —va preguntar.

—No...

—Drons de combat?

—Tampoc...

—Androides pastissers?

—I ara...

Sort que va sonar el timbre que marcava el final de les classes d'aquell dia, perquè la presentació de l'Hèctor semblava d'allò més avorrida.

—Espereu un moment, nois —ens va demanar la professora Bonaventura.

Ens vam quedar tots a mig aixecar dels seients. Com si fóssim naus de carreres esperant que algú els donés el senyal de sortida.

—Tenir un professor robot té molts avantatges. Mai no es queden afònics, són capaços de projectar vídeos pels ulls... —va enumerar la professora Bonaventura—. Però l'ERN3ST feia massa temps que no passava una bona revisió, i, pel que he pogut veure en les vostres projeccions, una fallada de memòria havia corromput els seus fitxers digitals.

15

L'Hèctor va arrugar els llavis cap avall. Semblava que estava a punt de llorar! I és que, per a ell, era un desastre assabentar-se que tot el que havia après amb el professor ERN3ST ho havia après malament. No servia de res ser el primer de la classe, si l'únic que havies après eren disbarats.

—No us amagaré que la situació és molt greu —va dir la professora, molt seriosa—. ERN3ST ja estava fora de garantia, i malgrat els seus errors us haureu de presentar a la PALA abans que acabi el curs.

La notícia va desfermar el pànic a l'aula.

—La PALA? —va preguntar la Raina.

—Ai, no, la PALA! —va exclamar la Sandra.

—Però què és la PALA? —es va sentir cridar al fons de la classe.

Perquè la veritat era que a cap de nosaltres li sonaven de res aquelles sigles. Però de RES.

—Segur que és la Prova Absolutament Llarga i Avorrida —va dir l'Hèctor.

—O la Paranoia Angoixant de Lògica Absurda! —va proposar la Bibi.

—I Patacada Al·lucinant de Lloros Assassins? —vaig proposar jo.

La professora Bonaventura va posar ordre a l'aula de la manera més efectiva possible: amb un megacrit d'aquells que només t'ensenyen a l'últim curs de Magisteri.

—Tranquil·litat, nois!

17

La professora Bonaventura va agitar els braços a l'aire com un director d'orquestra trasbalsat, cosa que tampoc és que s'allunyés gaire del que era en realitat en aquells moments.

—La PALA és la Prova d'Avaluació Lunar per a l'Alumnat. I en dependrà que passeu de curs o no. Però no us preocupeu. Se m'ha acudit un pla de xoc que no pot fallar.

18

—Quin és? —va preguntar l'Hèctor.

Era un bon noi, però des del meu lloc ja notava les seves ganes de ser de nou el primer de la classe.

—Demà ho sabreu —va dir la professora Bonaventura.

I per acomiadar-se ens va fer l'ullet, cosa que ens va deixar encara més de pedra.

Què devia tenir pensat?